

[Justitsministeren]

get denne lovgivning, bestemmelser, der går ud på, at man kan straffe folk, der dræber eller medvirker til drab, selv om det er medlidenhedsdrab. Denne bestemmelse gælder jo også læger.

Som jeg sagde før, er det også vort ønske med denne lovgivning at give dem, der har ansvaret i den enkelte situation, den støtte at give nogle retningslinjer igennem lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Vi diskuterer ikke her, hvorvidt man skal slukke for en respirator, når hjertedød er indtrådt. Det er klart, det skal man. Vi diskuterer det, der foregår i dag, at man slukker for respiratoren, når hjernedøden er konstateret, når dødsprocessen er i gang, når vi er ved »the point of no return« osv. Det er ikke medlidenhedsdrab, det håber jeg ministeren er enig med mig i, for hvis vi nu roder medlidenhedsdrabsdebatten ind i denne diskussion, så går der kuk i det igen.

Det, jeg spørger om, er det, der foregår i øjeblikket på hospitalerne. Jeg vil ikke fortælle de historier, jeg kan, for det kan være stødende for de mennesker, der har fortalt mig dem. Ikke fordi det er stødende, hvad der er sket, men fordi de ikke skal bruges eksemplificerende fra Folketingets talerstol. Men vi kender dem alle, og jeg har ikke haft skygge af mistanke om, at det var ulovligt, det, der foregår. Jeg vil godt have ministeren til at præcisere, at det er ikke ulovligt, at en læge, der snakker med forældrene til et barn og siger, at dette barn er hjernedødt, slukker for respiratoren, og at han ikke risikerer et sagsanlæg.

Det er derfor, jeg spørger: hvem kan nægte i sådan en situation? Nu snakker vi om hjernedøde, altså en konstatering, vi kan lave i dag; i dag har vi kun en ligsynslov, vi har ikke et dødkriterium, det ved jeg godt. Vi har jo allerede ekspertvinklen skubbet ind, fordi vi ikke længere har den ligsynslov, der siger, at man skal ligge, til der har været liggelletter og dødsstivhed osv. Vi har allerede skubbet eksperterne ind, og derfor er denne debat vigtig. Hvem kan sige ja, hvem kan sige nej, også dér, hvor der er tale om, at folk ikke tror på, at vedkommende er død,

fordi hjertet slår endnu? Det er det, vi snakker om.

Kan ministeren sige, at formuleringen i indledningen til bemærkningerne, nemlig: »Det vil endvidere betyde, at det med loven præciseres, at lægelig behandling kan ophøre, når hjernedød er konstateret«, betyder, at det, der allerede nu foregår, selvfølgelig ikke er ulovligt, men vi vil bare have det helt klart?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan jeg bekræfte. Det er det ikke. Det er jo også en opfattelse, Sundhedsstyrelsen har angivet i et svar til kommunaludvalget den 18. september 1986, hvor jeg måske må citere den sidste del af besvarelsen:

»Sundhedsstyrelsen har specielt tilkendegivet, at hvis en behandling af en patient efter denne totalvurdering er udsigtsløs, fordi den blot vil forlænge en igangværende dødsproces, er det ikke i strid med almindeligt anerkendte principper for lægers handlemåde, at den ansvarlige læge træffer bestemmelse om at undlade at påbegynde eller fortsætte foranstaltninger, som kun kan udskyde tidspunktet for dødens indtræden. Sundhedsstyrelsen har tidligere givet udtryk for samme opfattelse.«

På det stadium af debatten, hvor vi er nu, tror jeg det skal være det, vi så fastslår i forbindelse med den måde, man kan gå frem i dag. Hvis jeg igen over for fru Margrete Auken må nævne det, jeg talte om før, det strafbare forhold, som det jo er nødvendigt at tage ind i billedet, fordi vi nu engang har den lovgivning, er der imidlertid ingen, der ville tænke på at anlægge en sag i et sådant tilfælde, hvor man anvender den fremgangsmåde, som Sundhedsstyrelsen her beskriver. Man anerkender en læges ret til at afbryde behandlingen, og det er vel egentlig det afgørende, at man fastslår, at der ikke i en sådan situation vil blive rejst en sag mod en læge.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil selvfølgelig sige tak til ministeren for dette svar, som jeg synes var betydelig klarere. Det, jeg siger nu, skal så forstås ud fra hedsynet til den folkelige foruroligelse, der er over, hvad det er, vi er ved at gøre i øjeblikket.